

OLÁH DÁVID

Emlékiratának kivonata

Nagyapám, Oláh Dávid tiszadobi lakos 1941. október 13-án vonult be katonának, A németek oldalán kellett harcolniuk, éppen Bogács és Tard között, amikor „Itt estem 1944. nov. 19-én orosz fogságba. Azt hazudták, hogy Debrecenbe visznek bennünket, ott kapunk igazolványt és hazaengednek bennünket, csak azt nem tették hozzá, hogy az majd négy év elteltével valósul meg.”

A rám hagyott emlékiratában a négy év orosz hadifogság borzalmas emlékeit szeretném megismertetni az olvasókkal, azért mert „Én tudom, hogy tőlem voltak sokkal rosszabb helyeken, bányákban, téglagyárban, vagy akiket Szibériába vittek ki. Úgy bántak velünk, mint a marhákkal, kit hova szortíroztak, és aki kibírta, megmaradt, aki nem, valahol ottmaradt.”

„... álmomban még visszatérnek az átélt borzalmas idők, sőt nappal is gyakran visszatér gondolatomban a soha el nem felejthető időszak, A fiatalság legszebb napjait ilyen körülmények közt kellett átélni.”

Nagyapám három év katonaidő és négy év hadifogság után 1948. szeptember 10-én érkezett haza. „Hét évig voltam távol otthonomtól, családomtól. Hét évig nélkülöztem, fáztam, a legszebb férfikorba hét év után még bűnösnek is néztek bennünket...”

Halász Judit unoka

Tiszaújváros, 2019. október 27.